

Debatten om den nye arkivlov

Det er bemærkelsesværdigt hvor lidt debat der har været om den revision af arkivloven, som foregår i folketinget nu og skal være afsluttet den 1. juli i år. Adskillige er de forskere, journalister og lægmænd, som har løbet panden mod en mur, når det gælder adgang til statens arkiver.

I flere enslydende pressemeddelelser i landets aviser, fremstilles det som et betydeligt fremskridt når det gælder bedre adgang til arkiverne. Man har åbenbart ikke læst lovudkastet, men kun hæftet sig ved åremålsnedsættelsen.

Problemet er at selvom man lempet adgangskriterierne, har man indføjet en gummiparagraf, der kan bruges til hvad som helst. Statens arkiver og f.eks. Justitsministeriets embedsmænd, vil fortsat kunne afvise adgang under henvisning til ”væsentlige hensyn”.

I § 1 stk. 4, hedder det bl.a.: ”I tilfælde hvor det nødvendige hensyn til beskyttelse af væsentlige hensyn, kan den afleverende myndighed konkret beslutte, at nægte samtykke til arkivadgang.”

De er ikke uden humor, dem der har skrevet denne tekst, ”*nødvendige hensyn til beskyttelse af væsentlige hensyn*”, men hvad menes der konkret?

Fra det af kulturministeren nedsatte tilgængelighedsudvalg, kom der forslag om at indføre en ankeinstans, der kunne sikre en fair behandling. Dette forslag er ikke medtaget i lovudkastet.

Der er fortsat meget stærke kræfter, der vil hindre at sandheden om besættelsestidens historie og andre vigtige begivenheder, kommer frem i lyset.

Min egen erfaring med statens arkiver er, at der foregår mystiske ting.

Jeg oplevede det i forbindelse med udgivelsen af bogen ”*Folkets træ – Kampens træ*”, der bl.a. beskriver kommunisternes internering i Esbjerg i 1941. Jeg ledte efter 6 navngivne sager, som det skulle tage mere end et år at få fat i, og ikke med Rigsarkivets hjælp.

De første sagsmapper jeg fik adgang til var tomme, og først da jeg mødte med sagsnumrene i Justitsministeriet, kunne sagerne udlånes.

Dette eksempel er kun et ud af mange, hvor Justitsministeriets embedsmænd forsøger at dække over de skændige forhold, som justitsminister Thune Jakobsen stod for under 2. verdenskrig.

Anderledes kan man ikke tolke det maskepi, der foregår omkring borgernes adgang til historien.

Det som må undre, er pressens og DRs manglende behandling af sagen. Hvor er den kritiske journalistik?

Lars Ulrik Thomsen
Østergade 19, 3
6700 Esbjerg